

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-27 У. 6049/12
17.09.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Тамбурковски Баковић, председника већа, Љиљане Максимовић и Зорице Китановић, чланова већа, са судским саветником Тајјаном Попара, записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ..., кога заступа Жељко Милић адвокат из Панчева, Војводе Живојина Мишића бр. 6, против туженог Агенције за лиценцирање стечајних управника, Београд, Кнез Михајлова бр. 1-3, ради поништаја решења број: IX-34-2371/2011-09 од 10.02.2012. године, уз учешће заинтересованих лица Б.Б. са седиштем у ..., ... , В.В. из ..., ... и Г.Г. са седиштем у ..., кога заступа Милан Милић адвокат из Врбаса, Густава Крклеца бр. 2, у предмету одузимања лиценце, по одржаној усменој јавној расправи дана 15.09.2015. године , у нејавној седници већа одржаној дана 17.09.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да заинтересованом лицу Г.Г. на име трошкова управног спора плати износ од 26.250,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем тужиоцу, као стечајном управнику, број лиценце ..., изречена је мера одузимања лиценце за обављање послова стечајног управника, због тога што је, обављајући дужност стечајног управника, починио тежу повреду дужности.

У тужби, којом оспорава законитост решења туженог органа и допунама тужбе од 22.04.2013. године, 17.10.2013. године, 21.08.2104. године и 14.05.2015. године, тужилац је навео да је у огласу о продаји непокретне имовине Д.Д. у стечају из ... омашком пропустио да наведе власнички статус непокретности која је предмет продаје, али да је саставни део продајне документације лист непокретности број: ... КО Панчево-део 10 у којем је наведен власнички статус те непокретности, да је купац био упознат са власничким статусом непокретности коју купује, јер је откупио продајну документацију и извршио увид и директно и у Служби за катастар непокретности у Панчеву, а вештак-проценитељ је у својој процени навео који је власнички статус предметне непокретности. Због наведеног сматра да купца није довео у заблуду, из чега следи да није поступио супротно одредбама Националног стандарда бр. 5 о начину и поступку уновчења имовине стечајног дужника и супротно одредби чл. 132. ст. 1. Закона о стечају. Указао је да је погрешно становиште туженог да се позивао на било какве правне недостатке имовине, јер су оглас о продаји, нацрт уговора о купопродаји и уговор о купопродаји урађени на основу нацрта уговора који је био део

продајне документације, и да су сачињени према обрасцима који су објављени на Web страни Агенције за лиценцирање стечајних управника, с тим да су обрасци попуњени од стране административног радника који обавља административне послове за стечајног дужника по уговору о делу, због чега није имао разлога да контролише да ли су формулари тачно попуњени, већ је само потписао оглас и уговор. Истакао је да наведене омашке-неправилности код продаје непокретности стечајног дужника нису имале никакав значај ни негативни утицај, нити значајне негативне последице на стечајну масу, повериоца или трећа лица, због чега не могу представљати тежу повреду дужности, већ евентуално могу представљати лаку повреду дужности. Даље је навео да је оглашавање продаје имовине Ђ.Ђ. а.д. у стечају из ... непосредном погодбом извршио тако што је доставио оглас суду, ради оглашавања на огласној табли суда, и истакао оглас на огласној табели стечајног дужника. Своју обавезу директног обавештавања потенцијалних купаца, који су исказали заинтересованост за учешће на продаји, извршио тако што је доставио оглас о продаји свим потенцијалним купцима, који су након уплате на име откупа продајне документације ову преузели, што представља доказ да су знали за наведену продају. Г.Г. из ... није директно обавештен о продаји из разлога што није исказао заинтересованост за куповину имовине стечајног дужника, али му је достављен оглас путем факса, након што је исказао заинтересованост, након чега је откупио продајну документацију, преузео је и доставио своју понуду. Оглас за продају имовине непосредном погодбом, продајна документација и нацрт уговора о купопродаји преузет је са Web страна Агенције за лиценцирање стечајних управника, без измена, а оглас је достављен и АЛС-у у циљу објављивања на сајту Агенције. Након достављања огласа Агенцији и суду није добио повратну информацију којом би евентуално било указано да постоје неправилности у садржини огласа, односно да је потребно нешто исправити у самом огласу, а надлежни суд такође није имао примедби на састав огласа. Како поступак поводом наведеног огласа за продају непосредном погодбом претходи продаји, односно у питању је поступак који се спроводи ради одређивања најповољнијег понуђача, у самом огласу није било могуће одредити тачан дан потписивања уговора о купопродаји, због чега сматра да није поступио супротно одредбама наведеног националног стандарда и одредби чл. 82. ст. 1. Закона о стечају, поготово што је у смислу одредбе чл. 133. ст. 5. истог Закона обавеза стечајног управника да најкасније 15 дана пре продаје достави обавештење које, поред осталих неопходних података, мора да садржи име купца који се предлаже. Прихватио је понуду Е.Е. као најповољнију, јер је имала највећу понуђену купопродајну цену, како за стечајну масу, тако и за повериоце, при чему је имао у виду да има разлучно право на имовини која је предмет продаје, и у смислу одредбе чл. 49. ст. 1. Закона о стечају има првенствено право намирења из средстава од продаје имовине на којој има разлучно право, због чега је сматрао да предложено намирење цене за купљену имовину путем пребијања није у супротности са одредбом чл. 82. Закона о стечају. У погледу непоступања по закључку стечајног судије о обустави поступка продаје, истакао је да је о томе обавестио Одбор поверилаца, који га је својом одлуком обавезао да спроведе одлуку Одбора поверилаца од 20.07.2011. године у складу са датом сагласношћу за продају имовине стечајног дужника непосредном погодбом, након чега је у смислу одредбе чл. 27. Закона о стечају затражио од стечајног судије да му да инструкције о даљем поступању, али стечајни судија није одговорио на његов захтев. Такође, у изјашњењу на притужбу Е.Е. на његов рад стечајни судија је истакао да стечајни управник може поступити и противно налогу судије. Имајући у виду наведену одлуку Одбора поверилаца и становиште стечајног судије наставио је са поступком продаје имовине стечајног дужника и дана 13.01.2012. године закључио уговор о купопродаји са Е.Е., као најповољнијим понуђачем, који је у целости извршен. Са изнетих разлога предложио је да се тужба уважи и оспорено решење поништи.

Тужени орган је, у одговору на тужбу од 01.06.2012. године, допуни одговора на тужбу од 14.07.2015. године и на усменој јавној расправи, у свему остао при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења. Истакао је да је предметни поступак спроведен у складу са одредбама чл. 26. Закона о стечају, чл. 3, 3а, 3б, 3в, 3г, 3д, 3ђ, 3е и 3з Закона о агенцији за лицензирање стечајних управника и чл. 3 ст. 1. и 3. и чл. 10. ст. 1. и 5. Правилника о начину обављања стручног надзора над радом лиценцираних стечајних управника. Указао је да је решењем тужене од 09.09.2011. године бр. XIX-34-393-2011/08 овде тужиоцу изречена мера јавне опомене поводом пропуста у стечајном поступку поводом Ђ.Ђ. у стечају, дакле на један од два стечајна поступка који се помињу у оспореном решењу. Са изнетог, предложио је да се тужба одбије као неоснована.

Заинтересовано лице, Г.Г. је, у одговору на тужбу навело да је тужилац, у својству стечајног управника, поступао супротно одредбама Закон о стечају тако што је, у поступку стечаја и продаје имовине дужника Ђ.Ђ. а.д. у стечају, дао предност једном купцу са којим је закључио уговор о купопродаји. За продају имовине стечајног дужник је случајно сазнало. Са изнетих разлога предложило је да се тужба одбије као неоснована.

Заинтересовано лице, Б.Б., није доставило суду одговор на тужбу.

Заинтересовано лице, В.В, је на усменој јавној расправи оспорио наводе тужбе у целости и придружио се наводима тужене Агенције. Додао је да је и сам у току поступка помогао Агенцији да утврди одређене чињенице које су указивале на незаконит рад тужиоца у поступку стечају Ђ.Ђ. у стечају. Са изнетог предложио је да се тужба одбије као неоснована.

Управни суд је извео доказ увидом у читање списка управног органа.

Испитујући оспорени акт у смислу одредбе чл. 41. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09), након одржане усмене и јавне расправе у присуству, пуномоћника туженог и заинтересованог лица В.В., а у одсуству уредно позваних пуномоћника тужиоца, заинтересованих лица Б.Б. и пуномоћника заинтересованог лица Г.Г., применом одредаба чл. 2., 33. ст. 1., 34. ст. 2. и 38. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао:

-тужба није основана.

Оцењујући законитости оспореног решења, суд је нашао да је правилно тужени орган оспореним решењем, без повреда правила поступка од утицаја на решење ове управне ствари одлучио као у диспозитиву решења, на основу правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања, које је одлучно за решавање ове управне ствари, на које је правилно применио одредбе правних прописа на које се позвао.

Ово стога што је над радом стечајног управника, овде тужиоца, спроведен надзор по притужбама које су поднели повериоци Г.Г. ..., Б.Б. и В.В. из ... у име 52 повериоца, у вези са вршењем дужности стечајног управника у поступку који се води пред Привредним судом у Панчеву над стечајним дужником Ђ.Ђ. а.д. у стечају број Ст-480/10, о чему је супервизор сачинио извештај о извршеном надзору VI број: 26-1485/2011-17 дана 16.11.2011.године, у којем је утврђено да је поступак спроведен супротно Закону о стечају и Националном стандарду бр. 5, након чега је супервизор предложио покретање дисциплинског

поступка. Такође, супервизор је спровео поступак надзора, по службеној дужности, увидом и анализом у вези са вршењем дужности стечајног управника у поступку који се води пред Привредним судом у Панчеву над стечајним дужником Д.Д. а.д. у стечају под бројем Ст-52/2010, о чему је сачињен извештај о извршеном надзору VI број: 24-2223/2011 дана 07.11.2011. године, у којем је утврђено да је поступак продаје имовине стечајног дужника јавним надметањем спроведен супротно Закону о стечају и Националном стандарду бр. 5, након чега је супервизор предложио покретање дисциплинског поступка. Закључком Дисциплинског већа ... од 02.12.2011. године одлучено је да се покренути дисциплински поступци IX-34-2224/2011 и IX-34-2371/2011 споје у један, који ће се водити под бројем IX-34-2371/2011 применом одредбе чл. 117. Закона о општем управном поступку. На основу извештаја супервизора, документације у списима предмета, изјашњења тужиоца 23.11.2011.године на предлог за покретање дисциплинског поступка са извештајем супервизора VI број: 24-2223/2011 од 07.11.2011. године и VI број: 26-1485/2011-17 од 16.11.2011.године, и резултата усмене јавне расправе одржане дана 10.02.2012. године утврђено је следеће чињенично стање:

- у погледу поступка продаје имовине Ђ.Ђ. а.д. у стечају Велика Грета да је дана 18.07.2011. године стечајни управник од Одбора поверилаца затражио сагласност за продају наведене имовине непосредном погодбом, уз образложење да је Е.Е. најбољи понуђач, да је то најповољнији начин продаје, јер понуђач има различно право на истој имовини у већем делу и у њеном је закупу, да је оглас објављен на огласној табли суда дана 25.07.2011. године, да је у огласу наведено да се продаја врши методом непосредне погодбе, да ће се износ уплаћен по основу продајне документације вратити учесницима који не буду проглашени за најбољег понуђача, да ће стечајни управник Одбору поверилаца односно стечајном судији предложити понуђача који је писменом понудом или у накнадно обављеним директним преговорима поднео најповољнију понуду, нарочито у погледу висине и услова плаћања, и да ће продајни уговор бити потписан по проглашењу најповољнијег понуђача. Дана 01.09.2011. године тужилац је формирао Комисију која ће спровести отварање понуде, што је Комисија и учинила и записнички констатовала приспеће четири понуде међу којима је највећа понуђена сума од стране Е.Е. у износу од 144.600,000,00 динара, да исти купац као различни поверилац нуди плаћање компезацијом у висини различног права, а остатак у складу са огласом. Тужиоцу је решењем ... од 09.09.2011. године изречена мера јавне опомене за почињену тежу повреду дужности у стечајном поступку над наведеним стечајним дужником, да је тужилац, као стечајни управник, огласио продају имовине стечајног дужника-земљишта и објеката уписаних у листу непокретности број ... чија је процењена вредност 216.058.236,00 динара. Записником од 12.09.2011. године стечајни управник, овде тужилац, директор купца и председник Одбора поверилаца су констатовали да је Е.Е. најповољнији понуђач са наведеним износом, а дана 13.09.2011. године стечајни управник је Одбору поверилаца и стечајном судији доставио обавештење о намери, плану, начину и роковима продаје у коме је наведено да ће се продаја поменуте непокретне имовине извршити непосредном погодбом по наведеној цени, коју је купац дужан да плати у року од 8 дана од дана закључења уговора. Закључком Ст-480/2010 од 19.09.2011. године Привредни суд у Панчеву је наложио стечајном управнику да обустави у целости поступак продаје непосредном погодбом по наведеном огласу и да започне нови поступак продаје имовине стечајног дужника. Дана 09.01.2012. године тужилац је наставио поступак продаје по наведеном огласу закључењем уговора са Е.Е. који је оверен код Основног суда у Вршцу 13.01.2012. године, на који начин је окончана продаја;

- на основу овако правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања основано је

тужени орган нашао да је тужилац, у својству стечајног управника, приликом продаје имовине јавним надметањем поступио супротно Националном стандарду бр. 5 и одредби чл. 132. ст. 1. Закона о стечају, јер је био дужан да, уколико сматра да непокретност која се продаје има правних недостатака, обавести купце путем огласа, што није учинио а имао је сазнање, будући да су правни недостаци у погледу права својине на предметним непокретностима уписане у јавне књиге, при чему је тужени орган посебно имао у виду да је попис имовине једна од основних дужности стечајног управника, што подразумева и утврђивање власничког статуса над имовином која је пописана. Поред наведеног, прихватајући понуду купца Е.Е. тужилац је поступио супротно одредби чл. 82. Закона о стечају, будући да нису били испуњени услови за намирење цене за купљену имовину пребијањем, при чему није са понуђачима водио преговоре, како је то изричито прописано Националним стандардом бр. 5. Тужилац је поступио и супротно одредби чл. 18. ст. 1. тач.6. Закона о стечају, јер је поступио супротно закључку стечајног судије Ст-480/2010 од 19.09.2011. године, који је обавезујући за стечајног управника, тако што је наставио спровођење предметног поступка продаје, иако му је наложено да га обустави, и није спровео нови поступак продаје, због чега је поступак продаје у потпуности супротан одредбама Закона о стечају и Националном стандарду бр. 5;

- у погледу стечаја који се води на стечајним дужником Д.Д. а.д. у стечају утврђено је да је тужилац, као стечајни управник, огласио продају четири парцеле које нису биле у катастарском власништву стечајног дужника, и о томе није упозорио потенцијалне купце, са купцем је закључио уговор у коме је изричито наведено да се ради о парцелама у власништву стечајног дужника, иако је знао да предметна имовина нема тај власнички статус, при чему у поступку није истакнута ниједна околност која би евентуално указала да је стечајни управник био у заблуди, нити су презентирани поуздани докази да се ради о имовини стечајног дужника. Код овако правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања основано је тужени орган нашао да чињеница да је купац знао или је могао знати да се предметне некретнине не налазе у власништву стечајног дужника не ослобађају стечајног управника обавезе да упозори купца на ту околност, односно да му укаже на правне недостатке у вези са некретнинама које се продају у стечајном поступку, а поготово не представљају ону околност која би омогућила стечајном управнику да располаже имовином на којој стечајни дужник нема такво право, нарочито ако је у питању право коришћења на државној својини, коју држава уступа кориснику, будући да је у питању право којим се не може прометовати и везано је за лице коме је поверено од стране државе, и да је, на описани начин, тужилац поступио супротно наведеним одредбама чл. 132. ст. 1. Закона о стечају и Националном стандарду број 5;

- ценећи наводе тужиоца у погледу законске основаности предузетих радњи у вези са спровођењем предметне продаје, тужени орган је нашао да не указују да је тужилац у предметном поступку продаје поступао у складу са наведеним одредбама Закона о стечају и Националног стандарда, будући да продају имовине није огласио у дневним листовима, која обавеза произлази из Националног стандарда бр. 5, није водио преговоре са потенцијалним купцима, која радња је обавезна у случају непосредне погодбе, нити је прикупљене понуде отворио пред свим понуђачима и у њиховом присуству огласио најповољнијег понуђача, што значи да у спроведени поступак није укључио елементе који обезбеђују јавност и транспарентност и елементе који карактеришу непосредну погодбу, а искључио је могућност свих заинтересованих лица да путем преговора буду доведени у равноправну позицију, што није у складу са начелима стечајног поступка нити са одредбама које регулишу непосредну погодбу као начин продаје, за коју се тужилац определио и прибавио сагласност Одбора

поверилаца.

Имајући у виду све наведено, по оцени суда, правилно је тужени орган утврдио да је тужилац, као стечајни управник, починио неправилности у свом раду, и да је почињеним неправилностима у поступку стечаја над Ђ.Ђ. у стечају погодовао једном купцу, чиме је остале заинтересоване купце ставио у неравноправан положај, онемогућио проверу свог поступања у поступку уновчења имовине стечајног дужника и, не поступајући по налогу суда, угрозио законитост стечајног поступка, а тиме и права поверилаца, на који начин је довео у опасност и озбиљно угрозио стечајну масу. У поступку продаје непокретности у стечајном поступку над стечајним дужником Д.Д. у стечају својим поступањем проузроковао негативан утицај на масу, повериоце и трећа лица, јер је поступком продаје имовине, која није власништво стечајног дужника, што представља недозвољено располагање и не проузрокује правно дејство, а проузрокује трошкове, угрозио право власника те имовине и потенцијално створио услове за евентуални спор о тој имовини, а непотпуним информацијама о имовини која се продаје оштетио права купаца и проузроковао трошкове који су настали у поступку такве продаје, јер је уговор накнадно раскинут, чиме је оштећена стечајна маса и непотребно продужен поступак стечаја.

Такође, правилно је тужени орган одлучујући о санкцији примереној за повреду дужности која је утврђена имао у виду да из комплетног поступања стечајног управника, овде тужиоца, произлази да се ради о изузетно тешким пропустима у његовом раду, односно неправилној примени законских одредби када је у питању предузимање свих потребних радњи у поступку продаје, да су неправилности почињене приликом продаје имовине у два надзирана поступка, да је тужилац, као стечајни управник, починио већи број неправилности, због чега је основано закључио да се не ради о случајним пропустима у раду, поготово када се има у виду да је тужилац од стране суда упозорен на неправилности почињене у поступку продаје и то путем изричитог налога суда, на који се он оглушио и овером уговора са купцем који је учествовао у поступку продаје, показао посебну упорност у истрајавању на неправилном поступању, чинећи нове и теже неправилности, као и да је тужилац већ дисциплински кажњаван за друге неправилности почињене у стечајном поступку над Ђ.Ђ. а.д. у стечају, да се ради о имовине велике вредности која представља скоро сву имовину стечајног дужника Ђ.Ђ. а.д. у стечају и имовини у државном власништву у случају стечајног поступка над Д.Д..

Имајући у виду све наведено, правилно је тужени орган одлучио као у диспозитиву оспореног решења, применом одредаба чл. 3д, 3ђ и 3е Закона о Агенцији за лиценцирање стечајних управника. За своју одлуку тужени орган је дао довољне и на закону засноване разлоге које у свему прихвата и овај суд.

Доносећи одлуку, суд је ценио навод тужбе да тужилац није довео у заблуду купца, из чега следи да није поступио супротно одредбама Националног стандарда бр. 5 о начину и поступку уновчења имовине стечајног дужника и супротно одредби чл. 132. ст. 1. Закона о стечају на тај начин што је омашком пропустио да наведе власнички статус непокретности која је предмет продаје, и нашао да није основан. Ово стога, што је тужилац био дужан, у смислу наведене законске одредбе и Националног стандарда бр. 5, да уколико у огласу о продаји нису наведени прописани подаци, податке учини доступним на исти начин на који је оглас објављен, будући да има обавезу да свим купцима обезбеди једнак положај да би се продаја спровела на јасан, транспарентан и фер начин.

Такође, неоснован је навод тужбе да тужилац није могао да поступи по закључку стечајног судије о обустави поступка продаје, јер га је обавезивала одлука Одбора поверилаца од 20.07.2011. године. Ово стога што је сагласност Одбора поверилаца на продају непосредном погодбом обавезујућа, у смислу да се иста продаја не може спровести без те сагласности, сагласност се прибавља пре почетка продаје непосредном погодбом и по својој природи није одлука о обавезном начину продаје, што значи да не подразумева да се конкретни поступак продаје, који је суд обуставио, мора наставити и окончати, при чему стечајни управник и Одбор поверилаца одредбама закона нису овлашћени да цене одлуке стечајног судије, нити да их мењају по свом нахођењу. Одлуку о методу продаје доноси стечајни управник, па како је, у конкретном случају, поступак продаје, започет у јулу 2011. године, обустављен одлуком суда и тужиоцу, као стечајном управнику, наложено од стране суда како даље да поступа, то је био у обавези да поступи у складу са том одлуком, што није учинио.

Суд је ценио и остале наводе тужбе и нашао да су без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења, будући да не доводе у сумњу утврђено чињенично стање и правилну примену материјалног и процесног права. Ово стога што је продаја имовине стечајног дужника једна од најважнијих фаза стечајног поступка и има за циљ да обезбеди најповољније намирење стечајних поверилаца. Законом о стечају и Правилником о утврђивању националних стандарда за управљање стечајном масом на јасан и прецизан начин су регулисани дозвољени начини продаје имовине, у сврху што потпуније транспарентности у том поступку, као и заштите права како поверилаца тако и заинтересованих купаца, тако да одступања од тих правила представљају драстично кршење закона и подзаконских аката, којим се целокупан поступак стечаја доводи у питање у погледу примене својих најважнијих начела. У том смислу тужени орган је правилно оценио да се ради о грубим неправилностима стечајног управника којима се првенствено у великој мери умањују права поверилаца, али и заинтересованих купаца као трећих лица, да је стечајни поступак доведен у питање у погледу своје законитости, а почињеним неправилностима оштећена је и угрожена стечајна маса, и оправдано нашао да се, у конкретном случају, ради о тежој повреди дужности, с обзиром да је основна дужност стечајног управника да заштити правно засновани интерес поверилаца и да обезбеди стечајну масу.

Са изложеног, након закључене усмене јавне расправе, у смислу одредбе чл. 46. ст. 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09), применом одредбе чл. 40. ст. 2. истог закона, одлучено је као уставу I диспозитива пресуде.

Како је тужбу одбио, што је и био предлог заинтересованог лица Г.Г., суд је разматрајући њихов захтев, за накнаду трошкова управног спора, имао у виду да из списка произлази да је заинтересовано лице у вези са вођењем овог спора имало трошкове у висини награде адвокату за састав одговора на тужбу и приступа на једно неодржано рочиште, па је применом тарифних бројева 43. и 44. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката (“Службени гласник РС”, бр. 121/12) и одредаба чл. 150., 153. и 154. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11...55/14), чија је сходна примена прописана одредбом чл. 74. Закона о управним споровима заинтересованом лицу признао трошкове управног спора у износу од 26.250,00 динара.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 17.09.2015. године, III-27 У. 6049/12

Записничар

Председник већа-судија

Татјана Попара,с.р.

Биљана Тамбурковски Баковић,с.р.

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић**

ИО/АМ